

Michael Dudzik, *Formy novinářské a rétorické argumentace za Velké francouzské revoluce*, Praha 2016

Autor si vybral nelehkou práci z francouzských dějin 18. století, což již samo o sobě je velmi chválihodné, neboť studentů věnujícím se světovým dějinám příliš není. Takováto práce vyžaduje velké nároky na jazykové znalosti a na orientaci nejen v zahraniční literatuře, ale zvláště v zahraničních pramenech nutných k výzkumu. Michael Dudzik se k tomuto úkolu postavil odvážně a výborně. Nejen že ovládá několik světových jazyků, včetně francouzštiny, což mu umožnilo číst a překládat prameny z originálních dokumentů či edic, ale taktéž se výborně orientuje v heuristice zahraničních pramenů a ve zdigitalizovaných materiálech převážně francouzských knihoven. K jeho chvále bych ještě uvedla, že si téma vybral sám, byla to pro něj přímo srdeční záležitost, a taktéž velice samostatně pracoval, výzkumu věnoval velkou píli a hodně času, a taktéž velice ochotně přepracovával již napsané pasáže, které v prvních variantách neodpovídaly zcela požadavkům vědecké práce. Je to vzorný student, který má všechny předpoklady stát se i výborným badatelem.

Autorovo nadšení pro téma, píle a velký perfekcionismus však práci zavedly od původně zamýšlené studie případu konfliktu Dantona s Robespierrem k přehledné práci o Velké francouzské revoluci. Takže velká část díla je věnována důkladnému zhodnocení revolučního vývoje od pádu Bastily po Thermidorský převrat. Tato skutečnost je na jednu stranu velice chválihodná, neboť umožňuje čtenáři rychlou a jasnou orientaci ve složitém revolučním procesu, bez níž by jen těžko pochopil následující výklad o revolučních časopisech a jejich argumentační strategii. Na druhou stranu autorovi sebrala spoustu sil, kterých se pak nedostávalo v následující kratší praktické části věnované hlavní problematice studie, kterou Dudzik krásně nastínil v úvodu práce, a to charakteristice politického ovzduší za revoluce, jednotlivým politickým frakcím a zvláště argumentaci jejich revolučních časopisů, manipulujících s veřejným míněním rozvášněného zradikalizovaného lidu.

Přehled jednotlivých politických frakcí společně s argumentací jejich periodik však i přes analytické nedostatky považuji za velmi přínosný a důležitý. Samotné časopisecké argumentaci se Dudzik věnoval zvláště v případě Maratova Přítele lidu, ale i Dantonova a Desmoulinsova Starého kordiliéra, a řečnickému působení v projevech samotného Robespiera. Ačkoli nevyužil celý potenciál možné analýzy argumentace, tak přece jen velmi pěkně charakterizoval a ukázal argumentační a jazykové prostředky a odlišnosti jednotlivých aktérů této argumentační kampaně a dalo by se říci i vzájemné války zastánců jednotlivých frakcí. Zvláště pěkné jsou pasáže věnované propagandě nových občanských ctností a současně charakteristice revolučních nepřátel vedoucí až k paranoidnímu vidění spiklenců a spiklenectví všude a za vším a operováním touto představou při radikalizaci lidu. Problematika nepřítelů a spiklenectví by rovněž byla pěkným tématem k rozebrání v pokračování Dudzikova výzkumu v jeho magisterské práci.

Autor má rovněž krásný styl psaní, který ho občas svádí až k esejistickému pojetí díla. Práce se krásně čte, na druhé straně ale některé vzletné obraty nepatří přímo do vědeckého stylu, v němž

by měla být bakalářská práce napsána. To však nic neubírá na významu díla.

Bakalářskou práci pana Dudzika považuji za splňující nároky na tuto kvalifikační studii, k obhajobě ji doporučuji a hodnotím ji známkou *výborně*.

PhDr. Martina Ondo Grečenková, PhD.

Historický modul FHS